

לגבי מבכירה – להאריך מעט את מירווח ההמלטות, לעומת הנוהג בפרות. היא זקוקה למנוחה, ותפצה אותך בתנובתה. לגבי פרה מצטיינת – להאריך. גם זו מסוגלת לפצותך בימי חליבתה הנוספים ואולי גם תאריך את ימיה. פרה נמוכת תנובה, פרה הידועה לך כבעלת מקדם התמדה נמוך או פרה זקנה – אפשר ורצוי להקדים את הזרעתה.

ולסיכום, הרי עצותי לך:

1. רשום בכרטיסה של כל פרה את התאריך המוקדם ביותר הרצוי להזרעתה.
2. עשה כל מאמץ לגלות את הייחוס המתאים, והזריעה במירב היעילות.
3. אל תזריע כלל בתאריך בו אינך מעוניין כי פרתך תתעבר!

אפשר להמשיך ולהשוות גם את מחירם של הוולדות או התנובות.

במחקרים אחרים, שנערכו בחו"ל, נמצא שגם אצל פרות מבוגרות פוחתת תנובת החלב עם הקדמת ההתעברות (וגם עם דחייתה), לעומת אופטימום של 85 ימים פתוחים (שהם 365 ימים בין ההמלטות). אחרים הוכיחו שתנובות מקסימליות הושגו במירווחי המלטה של 400 יום דווקא. מי צודק?

(א) רצוי לקבוע אופטימום לכל פרה, או לפחות לכל סוג של פרות.

(ב) רצוי לשאוף לאופטימום זה עבור כל פרה בנפרד.

רפתן טוב מכיר את פרותיו. כיום יש בידו ברוב המקרים דו"ח חודשי ושנתי מעודכן על מצבן, אחת לאחת. אפשר לנהוג כדלקמן:

קולר ליונקים

בדרך כלל מקובל אצלנו לשכן יונקים בכלובים ללא קשירה. בעולם הרחב נוהגים, במקרים רבים, לקשור את היונקים מיום היוולדם גם אם הם מוחזקים בכלובים. לאחרונה ממליצים מומחים לגידול יונקים גם אצלנו לקשור את היונק בכלוב בעזרת רצועת עור העוטפת את צווארו והצמודה לשרשרת קלה. הכוונה – למנוע מהיונק את האפשרות להסתובב בתוך הכלוב ולעמוד כשזנבו מופנה אל חזית הכלוב. עמידה כזו גורמת לזיהום החלק הקידמי של הכלוב המכיל את הדליים להשקית היונק ולהאכלתו. זיהום מסוג זה, לא זו בלבד שהוא פגם אסתטי אלא גם מפריע למאמצים לשמור על היגיינה מירבית. ככל שהכלוב רחב יותר, יכול עגל רך להסתובב בו בקלות רבה יותר. כשהכלוב צר מאוד – יכול עגל "להיתקע" בנסותו להסתובב בו.

בתמונה נראה קולר ליונק כפי שהוא נמצא בשימוש בבית היונקים של רפת יפעת, לשביעות רצונם של המטפלים וכפי הנראה של היונקים גם יחד.

